

Remdamiesi citatomis parašykite Doriano charakteristiką. Vietoj daugtaškių įrašykite pateiktą teiginį įrodančios citatos numerį.

1. „Daugelį metų Dorianas Grėjus negalėjo išsivaduoti iš šios knygos poveikio. O gal teisingiau būtų sakyti, niekada nė nemėgino išsivaduoti.“

2. „- Bezili,- sušuko Dorianas Grėjus.- Jeigu lordas Henris Votonas išeis, išeisiu ir aš. Jūs dirbdamas niekada neprasižiojat, ir man baisiai įkyri stovėti ant pakyls ir stengtis maloniai atrodyti. Paprašyk jį pasilikti, aš labai to noriu.“

3. „Tačiau Dorianas Grėjus manė, kad tikroji pojūčių prigimtis dar niekada nebuvo suprata ir kad pojūčiai likę laukiniai ir gyvuliški tik todėl, jog pasaulis norėjo juos sutramdyti badu ar užslopinti kankinimais, užuot įkvėpęs jiems naujo dvasingumo, to dvasingumo, kurio pagrindinis bruožas - subtilus grožio instinktas. Pažvelgus atgal į žmogaus kelią per Istoriją, Dorianą apimdavo gailėstis. Tiek daug atsisakyta! Ir dėl tokio menko tikslo!“

4. „Kai pamatysit Sibilę Vein, suprasit, kad ją nuskriausti galėtų tik žvėris, beširdis žvėris. Negaliu suvokti, kaip galima pažeminti tą, kurią myli. Aš myliu Sibilę Vein. Noriu užkelti ją ant aukštinio pjedestalo ir žiūrėti, kaip pasaulis garbina moterį, kuri priklauso man. Kas yra santuoka? Nesulaužoma priesaika. Dėl to jūs iš jos šaipotės. Nesišaipykit. Tai nesulaužoma priesaika, ir aš noriu ją duoti. Jos pasitikėjimas daro mane ištikimą, jos tikėjimas - gerą. Būdamas drauge su ja, gailiuosi išmokęs to, ko jūs mane mokėt. Darausit nebe toks, kokį mane pažįstat. Aš pasikeičiau ir, vos tik Sibilė paliečia mane ranka, užmirštu jus ir jūsų klaidingas, vylingas, kupinas nuodų, nuostabias teorijas.“

5. „Kodėl jūsų draugystė tokia pražūtinga jauniems vyrams? Nelaimingas vaikas iš gvardijos nusižudė. O jūs buvot geras jo draugas. Seras Henris Eštonas, suteršęs savo vardą, turėjo palikti Angliją. Juk judu buvot neperskiriami. O kokio baisaus galo susilaukė Adrianas Singltonas? Kokia lordo Kento vienintelio sūnaus ateitis? Buvau sutikęs jo tėvą vakar Sent Džeimso gatvėj. Kaip jis dabar gyvena? Koks džentelmenas su juo bendraus?“

6. „- Kaip liūdna! - tyliai tarė Dorianas Grėjus, vis dar neatitraukdamas akių nuo portreto.- Kaip liūdna! Aš pasensiu, pasidarysiu bjaurus ir baisus. O šis portretas visada liks jaunas. Niekada nebus senesnis, negu šią birželio dieną... O jeigu būtų atvirksčiai! Jei visada jaunas galėčiau likti aš, o portretas pasentų! Už tai... Už tai viską atiduočiau. Taip, nieko pasaulyje nepagailėčiau! Savo sielą atiduočiau!“

7. „Prisiminė, koks būdavo patenkintas, kai į jį kas atkreipdavo dėmesį, kai į jį žiūrėdavo ar apie jį kalbėdavo. Dabar jam jau pakyrėjo klausytis savo vardo.“

8. „- Dorianas Grėjus - geriausias mano draugas,- tarė jis.- Jis atviras ir tyros širdies. Tavo teta neklydo, taip apie jį kalbėdama. Negadink jo. Nesistenk jo paveikti. Tavo įtaka būtų bloga.“

9. „Kitą dieną jis niekur nėjo iš namų ir didžiumą laiko praleido savo kambaryje, kamuojamas baisios mirties baimės ir vis dėlto abejingas gyvenimui. Jam ėmė rodytis, kad jį kas seka, jo tyko, kad jam spendžiami spąstai. Vos tik nuo vėjo sujudėdavo gobelenai, jis krūptelėdavo.“

Pirmiausia Dorianą Grėjų matome Bezilio akimis kaip nekaltą žavų jaunikaitį: .....Tačiau pamažu aiškėja, kad jis yra aikštingas dabita: .....Paveiktas Henrio vaikiną supranta, kad jo grožis žavi kitus ir jis kitais žmonėmis gali manipuluoti. Bijodamas prarasti tą gamtos dovaną (būti jaunas ir gražus), jis užsimano sustabdyti gyvenimą ir niekada neprarasti jaunystės grožio: .....Vis tik noras mylėti ir būti mylimam verčia atsižadėti egocentriškumo ir ieškoti tikros ir tyros meilės: .....Bet Henris pažadina jo narciziškumą, ir galiausiai Dorianas atstumia Sibilę. Šis atstūmimas yra pirmas įrodymas, kad egoizmas užvaldė vaikiną. Dar labiau jį į besaikį malonumo ieškojimą ir savimeilę įklampina Henrio duota knyga:.....Vaikiną pradeda mėgautis prabanga, narkotikais, ištvirkauja – jis nori patirti viską, ką tik žmogus gali patirti:.....Dorianas tenkina savo poreikius visiškai nekreipdamas dėmesio, kad griaua kitų gyvenimą:.....Galima sakyti, kad jis patenkina visus pojūčius ir poreikius, kol galiausiai atbunka nuo malonumų gausos:.....Bezilio nužudymas yra jo degradacijos kulminacija, kada jis ir pats supranta, jog savimeilė ir moralės nesutramdytas hedonizmas sužlugdė jo sielą – jam reikia vis naujų pojūčių, vis stipresnių, todėl net nužudo žmogų, kad pajustų, ką reiškia valdyti mirtį. Dorianas peržengia ribą ir galiausiai pradeda bodėtis net ir savo populiarumu, jį apninka paranojiškos fobijos: .....Knygos pabaigoje tai, kuo jis labiausiai žavėjosi (jo grožis ir absoliuti laisvė nuo moralės normų), dabar jam atrodo kaip baisiausia šlykštynė, jis pajunta, kad grožis negali būti atsietas nuo moralės, o laisvė nuo atsakomybės už veiksmų pasekmes.